Das erste Apostelkonzil in Jerusalem

¹Und es kamen einige herab von Judäa und lehrten die Brüder: Wenn ihr euch nicht beschneiden lasst nach der Ordnung des Mose, könnt ihr nicht selig werden. Als nun Zwietracht entstand und Paulus und Barnabas einen nicht geringen Streit mit ihnen hatten, ordnete man an, dass Paulus und Barnabas und einige andere von ihnen nach Jerusalem hinaufziehen sollten zu den Aposteln und Ältesten um dieser Frage willen. Und nachdem sie von der Gemeinde geleitet wurden, zogen sie durch Phönizien und Samarien und erzählten von der Bekehrung der Heiden und machten allen Brüdern große Freude damit. ⁴Als sie aber nach Jerusalem kamen, wurden sie empfangen von der Gemeinde und von den Aposteln und von den Ältesten. Und sie verkündeten, wie viel Gott mit ihnen getan hatte. Da traten einige von der Partei der Pharisäer auf, die gläubig geworden waren, und sprachen: Man muss sie beschneiden und ihnen gebieten, das Gesetz des Mose zu halten. ⁶Aber die Apostel und die Ältesten kamen zusammen, um über diese Sache zu beraten. Als man sich aber lange gestritten hatte, stand Petrus auf und sprach zu ihnen: Ihr Männer, liebe Brüder, ihr wisst, dass Gott vor langer Zeit unter uns bestimmt hat, dass durch meinen

Mund die Heiden das Wort des Evangeliums hören und glauben sollten. Und Gott, der die Herzen kennt, hat es ihnen bezeugt und gab ihnen den Heiligen Geist wie auch uns und machte keinen Unterschied zwischen uns und ihnen und reinigte ihre Herzen durch den المجمع الرّسولي الأول في أورُشليم

ُ وَانْحَدَرَ قَوْمٌ مِنَ الْيَهُودِيَّةِ، وَجَعَلُوا يُعَلَمُونَ الإِخْوَةَ: أَنَّهُ إِنْ لَـمْ تَخْتَتنُـوا حَسَـتَ عَـادَة مُوسَـي لاَ يُمْكَنُكُـمْ أَنْ تَخْلُصُوا ُ فَلَمَّا حَصَلَ لِبُولُسَ وَبَرْنَابَا مُنَازَعَةٌ وَمُبَاحَثَةٌ لَيْسَتْ بِقَلِيلَةِ مَعَهُمْ رَتَّبُوا أَنْ يَصْعَدَ بُولُسُ وَبَرْنَابَا وَأَنَاسٌ آخَرُونَ مِنْهُمْ إِلَى الرُّسُلِ وَالْمَشَايِخِ إِلَى أُورُشَلِيمَ مِنْ أَجْل هَذهِ المَسْأَلَةِ. ۚ فَهَؤُلاَءِ بَعْدَ مَا شَيَّعَتْهُمُ الْكَنِيسَةُ احْتَازُوا في فينيقِيَّةَ وَالسَّامِرَةِ يُخْبِرُونَهُمْ بِرُجُوعِ الأَمَم وَكَانُوا يُسَيِّبُونَ سُرُوراً عَظيماً لِحَمِيعِ الاخْوَةَ. ۗوَلَمَّا ـرُوا إِلَـِي أُورُشَلِيــمَ قَبِلَتْهُــمُ الْكَنيسَ وَالمَشَايِخُ فَأَخْبَرُ وهُمْ بِكُلِّ مَا صَنَعَ اللهُ مَعَهُمْ. 5َوَلَكِرْ، قَامَ أَنَاسٌ مِنَ الَّذِينَ كَانُوا قَدْ آمَنُوا مِنْ مَذْهَبِ الْفَرِّيسِيِّينَ وَقَـالُوا: إِنَّـهُ يَنْبَغِـي أَنْ يُخْتَنُـوا وَيُوصَـوْا بِأَنْ يَحْفَظُـوا

ُفَاحْتَمَعَ الرُّسُلُ وَالمَشَائِ لَينْظُرُوا في هَذَا الأَمْرِ. ۖ فَيَعْدَ مَا حَصَلَتْ مُنَاحَتَةٌ كَثِيرَةٌ قَامَ بُطِّرُسُ وَقَالَ لَهُمْ: الرِّ جَالُ الإِخْوَةُ، أَنْتُمْ تَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنْذُ أَيَّام قَديمَة اخْتَارَ اللـهُ تَنْنَـا أَنَّـهُ يقَمـي تَسْـمَعُ الأَمَـمُ كَلَمَـةَ الإِنْح وَيُؤْمِنُونَ. ْ وَاللهُ الْعَارِ فُ الْقُلُوبَ شَهِدَ لَهُمْ مُعْطَباً . الرُّوحَ الْقُدُسَ كَمَا لَنَا أَيْضاً، ۚ وَلَمْ يُمَيِّرُ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ بِشَيْءٍ إِذْ طَهَّرَ بِالْإِيمَانِ قُلُوبَهُمْ. أَفَالآنَ لِمَاذَا تُحَرِّبُونَ اللَّهَ بُوَضْع نِيرٍ عَلَى عُنُقِ التَّلاَمِيذِ لَمْ يَسْتَطِعْ آبَاؤُنَا وَلاَ نَحْنُ نَحْمِلَهُ؟ أَلِكِنْ بِنِعْمَةِ الرَّبِّ يَسُوعَ المَسِيحِ نُؤْمِنُ نَخْلُصَ كَمَا أُولَئِكَ أَنْضاً.¹²فَسَكَتَ الْحُمْهُورُ كُلِّهُ، وَكَانُوا يَسْمَعُونَ بَرْنَابًا وَبُولُسَ يُحَدِّثَانِ بِجَمِيعٍ مَا صَنَعَ اللَّهُ مِنَ الآيَاتِ وَالْعَجَائِبِ فِي الْأُمَمِ بِوَاسطَتِهِمْ.

وَيَعْدَمَا سَكَتَا أَحَابَ يَعْقُونُ قَائِلاً: أَتُّهَا الرِّحَالُ الاخْوَةُ، اسْمَعُوني. 14 سمْعَانُ قَدْ أَخْبَرَ كَنْفَ افْتَقَدَ اللَّهُ أَوَّلاً الأَمَمَ شَعْباً عَلَى اسْمِه، 15وَهَذَا خَيْمَـةَ دَاوُدَ السَّاقطَـةَ وَأَيْنِي أَيْضاً رَدْمَهَا وَأَقِيمُهَا ثَانِيَةً ¹⁷لِكَيْ يَطْلُبَ الْبَاقُونَ مِنَ النَّاسِ الرََّبُّ وَجَمِيعُ الأَمَمِ الَّذِينَ دُعِيَ اسْمِي عَلَيْهِمْ، يَقُولُ الرَّبُّ الصَّانِعُ نَجَاسَاتِ الأَصْنَامِ وَالرِّنَا وَالمَخْنُوقِ وَالدَّمِ. 21 لأنَّ مُوسَى مُنْذُ أَجْيَالِ قَدِيمَةٍ لَهُ فِي كُلِّ مَدِينَةٍ مَنْ يَكْرِ Glauben. ¹⁰Warum versucht ihr nun Gott, indem ihr ein Joch auf den Nacken der Jünger legt, das weder unsere Väter noch wir haben tragen können? ¹¹Vielmehr glauben wir, durch die Gnade des HERRN Jesu Christi selig zu werden, gleich wie auch sie. ¹²Da schwieg die ganze Menge still und hörte Paulus und Barnabas zu, die erzählten, wie große Zeichen und Wunder Gott durch sie getan hatte unter den Heiden.

¹³Nachdem die beiden geschwiegen hatten, antwortete Jakobus und sprach: Ihr Männer, liebe Brüder, hört mir zu!¹⁴Simon hat erzählt, wie Gott zum ersten Mal die Heiden gnädig heimgesucht hat, um sich aus ihnen ein Volk für seinen Namen zu erwählen. 15 Und dazu stimmen die Worte der Propheten, wie geschrieben steht: 16 "Danach will ich wiederkommen und will wieder bauen die Hütte Davids. die zerfallen ist, und ihre Trümmer will ich wieder aufbauen und will sie aufrichten, ¹⁷damit, die Menschen, die übrig sind, nach dem HERRN fragen, dazu alle Heiden, über die mein Name genannt ist, spricht der HERR, der das alles tut. 18 Gott sind alle seine Werke von alters her bekannt." Darum meine ich, dass man den Heiden, die sich zu Gott bekehren, nicht Unruhe mache, 20 sondern ihnen schreibe, dass sie sich enthalten sollen von den Unreinheiten der Götzen und von Unzucht und vom Erstickten und vom Blut.²¹Denn Mose hat von alten Zeiten her in allen Städten solche, die ihn predigen, und wird alle Sabbattage in den Synagogen gelesen.

Die Beschlüsse des ersten

فِي المَجَامِعِ كُلَّ سَبْتٍ.

قرار المجَمع الرّسُولي لكل المسيحيّين

ُحِينَئِذِ رَأَى الرُّسُلُ وَالمَشَايِخُ مَعَ كُلِّ الْكَنِيسَة أَنْ يَخْتَارُوا رَجُلَيْنِ مِنْهُمْ فَيُرْسِلُوهُمَا إِلَى أَنْطَاكِيَةَ مَعَ يُولُسَ وَبَرْنَابًا، يَهُوذَا، المُلَقَّبَ بَرْسَابًا، وَسِيلاً، رَجُلَيْن مُتَقَدِّمَيْن فِي الإِخْوَةِ، 23ُوَكَتَبُوا بِأَيْدِيهِمْ هَكَذَا:ِ اَلرُّسُلُ وَالمَشَايِخُ وَالإِخْوَةُ يُهْدُونَ سَلاَماً إِلَى الإِخْوَةِ الَّذِينَ مِنَ الأُمَمِ فِي ُ ' اذْ قَـدْ سَـمعْنَا أَنَّ أَنَاسـاً خَارِحِينَ مِنْ عِنْدِنَا أَزْعَجُوكُمْ بِأَقْوَالِ مُقَلِّسَ أَنْفُسَكُمْ رَ أُناَ وَقَدْ صِرْنَا بِنَفْسِ وَاحِدَةٍ أَنْ نَخْتَارَ رَجُلَيْنِ وَنُرْ سِلَهُمَا الَّنْكُمْ مَعَ حَسِسْنَا تَرَّْنَانَا وَبُولُسَ، ُ َرَحُلَيْنِ يَذَلاَ نَفْسَيْهِمَا لأَحْلِ اسْمِ رَبِّنَا يَسُوعَ المَسِيحِ.²⁷ِفَقَـدْ أَرْسَـلْنَا يَهُـوذَا وَسِيلاً وَهُمَـا يُخْـبرَانِكُمْ بنَفْـس الأمُـورِ شفَاهاً.²⁸لأَنَّهُ قَدْ رَأَى الرُّوحُ الْقُدُسُ وَنَحْنُ أَنَّ لاَ نَضَعَ عَلَيْكُمْ ثِقْلاً أَكْثَرَ غَيْرَ هَذِهِ الأَشْيَاءِ الْوَاجِبَة:29أَنْ تَمْتَنعُوا عَمَّا ذُبِحَ لِلأَصْنَامِ وَعَنِ الدَّمِ وَالْمَخْنُوقِ وَالزِّنَا الَّتِي إِنْ حَفظْتُمْ أَنْفُسَكُمْ مَنْهَا فَنِعِمَّا تَفْعَلُونَ. كُوَنُوا مُعَافَيْنَ. فَهَـؤُلاَءِ لَمَّا أَطْلِقُـوا جَاءُوا إلَى أَنْطَاكِيَـةَ وَجَمَعُـوا

⁰⁵ فَهَـؤُلاَءِ لَمَّا أَطْلِقُـوا جَاءُوا إِلَى أَنْطَاكِيَـةَ وَجَمَعُـوا الْجُمْهُورَ وَدَفَعُوا الرِّسَالَةَ. أَنْفَلَمَّا قَرَأُوهَا فَرِحُوا لِسَبَبِ النَّعْزِيَةِ. 3 وَيَهُوذَا وَسِيلاً، إِذْ كَانَا هُمَا أَيْضاً نَبِيَّيْنِ، وَعَظاً النَّعْزِيَةِ. 3 وَيَهُوذَا وَسِيلاً، إِذْ كَانَا هُمَا أَيْضاً نَبِيَّيْنِ، وَعَظاً الإَحْوَةَ بِكَلاَمٍ كَثِيرٍ وَشَدَّدَاهُمْ. 3 أَنْهُ بَعْدَ مَا صَرَفًا رَمَاناً أَطْلِقًا بِسَلاَم مِنَ الإِحْوَةِ إِلَى الرُّسُلِ. 3 وَلَكِنَّ سِيلاً رَأَى أَنْ يَلْبَتَ هُنَاكَ. 3 أَمَّا بُولُسُ وَبَرْنَابَا فَأَقَامَا فِي أَنْطاكِيَةَ أَنْ يَلْمَةِ الرَّبِّ بِي كَلِمَةِ الرَّبِّ بِي يَعْلَمُ الرَّسُلِ بَيْسِلاً بَيْنَا بَانِ مَا بِكُلِمَةِ الرَّبِّ بِي أَنْطاكِيةَ يُعْلَمْ الرَّسُلُ بِكَلِمَةِ الرَّبِّ بِي أَنْطاكِيةَ الرَّبِّ ... يُعَلِّمَةِ الرَّبِّ بِي أَيْضاً بِكَلِمَةِ الرَّبِّ بِي

بداية َ الرّحلة التبشيرية الثّانية

أَنَّمَّ بَعْدَ أَيَّامٍ قَالَ بُولُسُ لِبَرْنَابَا: لِبَرْجِعْ وَنَفْتَقِدْ إِخْوَتَنَا فِيهَا بِكَلِمَةِ الرَّبِّ كَيْفَ هُمْ. أَفَأَشَارَ بَرْنَابَا أَنْ يَأْخُدَا مَعَهُمَا أَيْضاً يُوحَتَّا، الَّذِي يُددْعَى مَرْنَابَا أَنْ يَأْخُدَا مَعَهُمَا أَيْضاً يُوحَتَّا، الَّذِي يُددْعَى مَرْقُسُ. أَنَّ الَّذِي هُارَقَهُمَا مِنْ فَسَ. أَنَّ الَّذِي هُارَقَهُمَا مِنْ فَسَ. أَنَّ الَّذِي أَعُدُمَا مِنْ فَسَافَرَ فِي اللَّعْمَالِ لاَ يَأْخُذَانِهِ مَعَهُمَا لِلْعَمَالِ لاَ يَأْخُذَانِهِ مَعَهُمَا اللَّعْمَالِ لاَ يَأْخُذَانِهِ مَعَهُمَا اللَّعْمَالِ لاَ يَأْخُذَانِهِ اللَّخَرَ، وَبَرْنَابَا أَحَدُ مَرْقُسَ وَسَافَرَ فِي الْبَحْرِ إِلَى الْآخْرَ، وَبَرْنَابَا أَحَدُ مَرْقُسَ وَسَافَرَ فِي الْبَحْرِ إِلَى الْإِخْوَةِ إِلَى يَعْمَةِ اللهِ. أَعْارَ فِي سُورِيَّةَ وَكِيلِيكِيَّةَ وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةَ وَكِيلِيكِيَّةً وَلَاسَ وَسَافَرَ فِي سُورِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيَّةً وَكِيلِيكِيلَةً وَكَيلِيكِيلَةً وَكِيلِيكِيلَةً وَالْمَانُ وَلَالَ مَا اللّهِ الْعَالَ فَي سُورِيَّةً وَكِيلِيكِيلَةً وَلَيلِيكِيلَةً وَالْمَالُونَ وَالْمَالُونَ وَلَى اللّهِ الْعَلَالِيكِيلَةً وَلَالِهُ الْمَالُونَ وَلَيلُولُونَ الْكَالِسَ.

Apostelkonzils für alle Christen

²²Und die Apostel und Ältesten beschlossen samt der ganzen Gemeinde. aus ihrer Mitte Männer auszuwählen und mit Paulus und Barnabas nach Antiochia zu senden, nämlich Judas, mit dem Beinamen Barsabas, und Silas, angesehene Männer unter den Brüdern.²³Und sie gaben ein Schreiben in ihre Hand: Wir, die Apostel und Ältesten und Brüder, wünschen Heil den Brüdern aus den Heiden, die in Antiochia und Syrien und Zilizien sind.²⁴Weil wir gehört haben, dass einige von den Unseren euch mit Lehren irregemacht und eure Seelen verunsichert haben und sagen, ihr sollt euch beschneiden lassen und das Gesetz halten, obwohl wir ihnen nichts befohlen haben, 25 so haben wir, einmütig versammelt, beschlossen Männer auszuwählen und zu euch zu senden mit unseren geliebten Barnabas und Paulus, ²⁶Männer, die ihre Seele eingesetzt haben für den Namen unseres HERRN Iesu Christi.²⁷So haben wir gesandt Iudas und Silas, die auch dasselbe euch mündlich berichten werden.²⁸Denn es gefällt dem Heiligen Geist und uns, euch weiter keine Last aufzulegen als nur diese notwendigen Stücke: 29 dass ihr euch enthaltet vom Götzenopfer und vom Blut und vom Erstickten und von der Unzucht: Wenn ihr euch davor bewahrt, tut ihr recht. Lebt wohl!

³⁰Nachdem man sie verabschiedet hatte, kamen sie nach Antiochia und versammelten die Gemeinde und übergaben den Brief.³¹Als sie ihn lasen, wurden sie über den Zuspruch froh.³²Judas aber und Silas, die auch Propheten waren, ermahnten die Brüder mit vielen Reden und stärkten sie. ³³Und nachdem sie einige Zeit bei ihnen verbracht haben, wurden sie von den Brüdern mit Frieden zu den Aposteln entlassen. ³⁴Es gefiel aber Silas, dazubleiben. ³⁵Paulus aber und Barnabas hielten sich in Antiochia auf, lehrten und predigten das Wort des HERRN zusammen mit vielen andern.

Die zweite Missionsreise

³⁶Nach einigen Tagen aber sprach Paulus zu Barnabas: Lass uns wieder losziehen und nach unseren Brüdern sehen in allen Städten, in denen wir des HERRN Wort verkündigt haben, wie es um sie steht. 37 Barnabas aber wollte, dass sie Johannes, mit dem Beinamen Markus, mitnehmen. 38 Paulus aber hielt es nicht für richtig, jemanden mit sich zu nehmen, der sie in Pamphylien verlassen hatte und nicht mit ihnen ans Werk gegangen war. ³⁹Und sie kamen scharf aneinander, so dass sie sich trennten. Und Barnabas nahm Markus mit sich und fuhr mit dem Schiff nach Zypern. 40 Paulus aber wählte Silas und zog dahin, von den Brüdern der Gnade Gottes befohlen. 41 Er zog aber durch Syrien und Zilizien und stärkte die Gemeinden.